

PASZTORÉNEK

A régmúlt idők kezdetén,
 midőn még a fennkölt erény,
 mint zsenge rügy pattant a fán,
 az ifjú, jámbor Jonatán,
 nyáját követve együgyűn
 s buzgón töprengett: mi a bűn,
 mily titkot rejtő ártalom
 leselg reá, és egy napon,
 hajnaltájt fölkerelkedett,
 szomjúhozván az ismeret
 hűs italát, nosza, tehát,
 megnyergelte kis szamarát,
 majd tarisznyájába vetett
 piros hagymát, friss kenyeret,
 aztán kocogva, csendesesen,
 átbaktatott dombon, hegyen,
 bóbiskoló falvak során,
 s a tudnivágyó Jonatán
 hű állatkáját terelé,
 hol fölfelé, hol lefelé,
 hol kaptatón, hol völgy iránt,
 követvén a helyes irányt,
 mignem meglelte a sötét
 barlangban ülő remetét,
 s köszöntötte: Ó, Mesterem,
 szivemben dúló gyötrelmem,
 mondd: hol a véték, amelyet
 elkerülnünk rendeltetett?
 Felelt a százesztendős agg,
 figyelmezd fiam szavamat,
 s tanulj meg a félelmetest:
 a sátán hajléka a test,
 ezért kiáltom keserűn:
 a nők csókjában van a bűn!

Virradatra, ismét korán,
 a szamarán ült Jonatán,
 miközben a szent remete,
 s áldásra emelt tenyere,
 mögötte messze elmaradt,
 akárcsak a pajkos patak,
 a csacsokanyelven csevegő
 a duzzatcsecsű dombtető,

a megvonagló karcsú fák,
csipőjükön virág, virág,
s eltűnődve Jonatán
üdvössége, lelke javán,
hű állatkáját terelé,
hol fölfelé, hol lefelé,
hol kaptatón, hol völgy iránt,
követvén a helyes irányt,
hogy mielőtt a nagyvilág
álomba szunnyad, s udvarát
körülvonja az éjszaka,
elérkezzék haza, haza,
is immár ő az intelem
ösvényén járjon szüntelen,
miként parancsolja a hit,
megőrizvén jó juhait.

De egy dús babérfa alatt,
amikor legurult a Nap, —
baktató, sovány csacsiján,
megpróbáltatott Jonatán,
mert holdsugarban szökkenő
lenge leány surrant elő,
vagy rejtekező őspogány
istennő tört reá talán;
szikrázó tűz a két szeme,
vártalak — intett — no, gyere,
puha a pázsit és karom,
röppen az élet szárnyakon,
állítsuk meg a gyors időt,
leszek — ha kell — a szeretőd,
mézes korsód, s ha nem elég,
leszek majd göndör gödölyéd.

Ekként bukott el az erény,
a bársonylágy éj küszöbén,
s álmélkodott a bús számár:
gazdám, mikor lesz vége már? —,
ám Jonatán feledte rég,
a zord, bozontos remetét,
s hallgatta aranyhegedűn,
rigószavú, halk csengettyűn,
amint száz hang kérdezte őt:
a nők, a nők, a drága nők
csókjában vajon mi a bűn?